

Kurillisuutta

Satuimme lukemaan erään englantilaisen upseeri-käsikirjan neuvon, mitenkä kaksi riitelevää sotamiestä saadaan sopimaan: pannaan heidät pesemään samaa ikkunaa, toinen sisä- toinen ulkopuolelta. Aikansa näin toisiaan tuijoteltuaan he purskahtavat nauruun ja selvä on!

Meitä myös nauratti. Tulimme ajatelleeksi eikö tätä voitaisi sovittaa käytäntöön suuremmissakin ristiriidoissa nykyisenä riitaisana aikakautena. Pantaisiin sotivien valtojen sotamiehet kahden puolen rajaa suorittamaan esimerkiksi metsänpuhdistusta, eivätköhän vain siinä samaa työtä tehdessään ja toisiaan tuijotellessaan sulaisi sopuisiksi.

Yritimme nauraa vitsillemme, mutta huomasimme samalla, että se on tui kuin viiden markan puuhevonen. Eiväthän ne sotamiehet toki toisiaan vihaa, vaan suuremmat herrat sodissa ovat takana. Siinä se! Ja kuka on se korkea herra, joka panee nämä suuret herrat "samaa ikkunaa pesemään" — Hitlerin ja Winston Churchillinkin! Epäilystä ei kyllä olisi siitä, etteivätkö nämä ennenpitkää purskahtaisi raikuvaan nauruun toistensa naamatauluja aikansa tuijoteltuaan.

Niinhan se sanoi Villekin Matille, kun tämä tyytyväisenä hörähteli, että äskeinen tyttö hymyi minulle, että ihmekös' se, nauroinhan minäkin, kun sinut ensi kerran näin!

— — —

Leikki sikseen. Aika on vakava ja vakavana se on pannut itse kunkin kulkemaan tietään. Maa on kutsunut nuoret miehensä reserviharjoituksiin melkein viimeistä pekkä myöten ja tavallinen nostoväen nuorimies tuskin kehtaa kaduilla liikkua sivilissä. Tuntee hämmästeleviä katseita niskassaan. Mieluimmiten hän pukeutuukin sk.vormuunsa, jos vain on saanut sen pitää — vähän väliä hän hänellä kuitenkin on jotain vapaaehtoisista velvollisuuden täyttämistä — tai vähintään villapuseroon ja jatsareihin vaikuttaakseen edes hitusen sotilaalliselta.

Varsin vakava puute varusteista sai kuitenkin paljon hauskaa aikaan eikähän se suremallakaan parane. Asetakkinen, mutta hattupäinen alikersantti ei ollut mikään harvinaisuus! Arvomerkkejä neulottiin jos jonkinlaisiin kapistuksiin. Varsin yleistä oli, että tuulitakki oli tunnustettu "viralliseksi" — malli -39 ehkä — ja sen olkaimiin neulottu natsa, kaksi tai kolme. Eikä siinä kyllin, muudan kapteeni oli kiinnittänyt samanlaisen tuulitakin kaulukseen kolme tähteä ja täydestä kävi. Luut vain kalisivat, nim. vastaantulevien reserviläisten, asevelvollisten ja suojeluskuntalaisten.

Mutta muuten on aika hankala erottaa, kuka on herra ja kuka tavallinen ruotumies. Suojeluskuntalaisella siinä on puntaroimista aika tavalla, sillä ei ole sanottua enää nykyisin, että vyötön sadetakki kätkee sisäänsä upseerin, vaikka ilmeestä niin voisi luullakin, varsinkin kun takin alta vilkkuvat — golfhousut! Varmuuden vuoksi jää silloin pinnaamattakin. Ja tulee sitten taas pinnaattua komeasti, kun vastaan sattuu komea sinipukuinen kirjavakoruinen herra, joka muistuttaa lentäjää, mutta, mutta — nuo punaiset ja keltaiset nauhat . . . Herra olikin tulipalohererra. No, on sitä pienempiäkin herroja tervehditty. Ja sk.stm. vastaa armollisesti tervehdykseen, kun ohikulkeva reserviläinen vetää kättä lippeen hänen upean mauserinsa nähdessään!

Kurissa on armeijan voima.

P a n u.